

Szócső

Mi is az internetfüggőség? Nem más, mint túlzott internethasználat, mely megakadályozza a napi életvitelt. Beneteket mennyire érint ez? Feleljetek őszintén az alábbi kérdésekre, és megtudhatjátok! Kellemes és okos böngészést kívánok nektek!

		Néha	Gyakran	Szinte mindig
1.	Hányszor fordul elő, hogy több időt töltesz a gép előtt, mint eredetileg tervezted?			
2.	Hányszor megy a tanulás rovására az internetezés?			
3.	Hányszor esik meg, hogy elüldözöd azt, aki internetezés közben zavar?			
4.	Hányszor hanyagolod az alvást, hogy késő éjjel is bejelentkezz a netre?			
5.	Milyen gyakran döntesz úgy, hogy inkább netezel ahelyett, hogy kimozdulj valahová?			
6.	Milyen gyakran vagy ideges, rosszkedvű, mikor nem jutsz internethez?			

Ha három vagy annál több választod „gyakran” vagy „szinte mindig”, gondolkozz el az internettel való kapcsolatodon... Az internetfüggőség komoly veszélyt jelent, amiben az ember elveszítheti kapcsolatát a valósággal, sőt saját személyiségével is. Elmagányosodáshoz, hosszú távon depresszióhoz vezethet.

Ha nincs nagy baj, akkor is lehetsz elővigyázatos:

Mérd le, mennyi időt töltesz internetezéssel!

Szabd meg magadnak az időpontot, amikor abba hagyod az internetezést!

Készíts magadnak heti tervet a szabadidős tevékenységeidről! *Bodó Éva, iskolapszichológus*

Jusson eszedbe: te használod a gépet, nem a gép használ téged!

Ki vagyok én?

Nos, talán ez az egyik legnehezebben megválaszolható kérdés. Lehet, hogy nincs is rá egyértelmű és megfelelő válasz, ám mi mégis megkíséreltük a válasz kipuhatólózását.

Személyiségünk folyamatosan változik. Változik, ha jó éri, ha rossz, ha sikeresek vagyunk valamiben, vagy ha nem, ha szeretnek, és ha kiközösítenek. Mindez sokszor feltűnésmentesen történik.

Az önismereti körök során kellemes hangulat mellett számtalan tényre fényt deríthettünk, közelebb kerülhettünk a válaszhoz, amely mindannyiunkat különösen foglalkoztatott. Alkalmanként sok új gondolattal gazdagodtunk, felejthetetlen élményekkel és tapasztalatokkal a hátizsákunkban térhettünk haza. Megannyi izgalmas játék, humoros szerepcserre és őszinte vallomás került terítékre, ezáltal *Técsi Boglárka, XI. A*

gazdagítva személyiségünket, közelebb hozva egymást és megerősítve a kapcsolatokat. Az itt összegyűjtött önismereti darabkákból időről időre egyre nagyobb és átláthatóbb egész fog majd összeállni.

Impresszum :

szerkesztőink: Bauman Dániel, Bodó Éva tanárnő, Burián Sándor, Csomay Eszter, Győri Patrícia, Oláh Géza tanár, Técsi Boglárka, Vigh Viktória, Vincze-Nagy Anikó;

főszerkesztő, tördelő: Kelemen Henrietta;

segédszerkesztő: Jánki Brigitta;

korrektúra: Szatmári Ildikó tanárnő;

email: lzs.ujzag@yahoo.com

- Hogy hívják a netfüggő eszkimót?
- Jégkocka.

SZ CSŐ

2014. június

A Nagyváradi Lorántffy Zsuzsanna
Református Gimnázium Diáklapja

a tanév utolsó száma

Újságunkban:

Élet **U**t

4. oldal

Művészlap

7. oldal

Tolera **N**cia

6. oldal

Ki vagyok én?

8. oldal

I **n**ternetfüggőség?

8. oldal

E **U**rópa-nap

5. oldal

Ballagá **S**

2-3. oldal

8 ÉV – ennyi ideig voltam lorántffys diák.

Sok vagy kevés? - ezt mindenki döntse el maga. Hogy mit tapasztaltam ennyi idő alatt? Hát igen, sok mindent, de egy valamit biztos állíthatok: bármikor segítséget kaptam, mikor a szükség úgy hozta. Voltak hosszú versenyek, voltak pályázatok, voltak hosszúra nyúlt éjszakák, volt, hogy hónapokig nem pihentünk, mégsem lankadtunk, kitartottunk, és ennek megfelelően végül mindig, mindenben taroltunk.

Hogy megérte? Csinálnám-e másképp? Igen, ma már másképp csinálnám, valószínűleg még több mindent elvállalnék. Hogy miért? Jó kérdés. Mert megéri, mert jó érzés sikeresnek lenni, s mindig, folyton pörögni. Ez olyasmi, mint a drog, egyszer kell belekóstolni, igazán nagyot szívni, és aztán már minden jön magától, nem lehet abbahagyni. És igen, ilyenkor az ember érzi, hogy valóban megválthatja a világot. Megmentheti, de meg is menti? Erre csak évek múlva tudnék válaszolni... De akkor fogok, ezt megígérhetem.

Megérte a négy+négy év küzdés, határozottan megérte. Most olybá tőnik az egész, mint egy eredményes kiképzés, mint mikor a francia idegenlégióban megtanítják a túlélés alapjait, és aztán kilökik a szerklőket az őserdő közepén, semmi nélkül hogy boldoguljanak. A legjobbaknak ez sikerül. A kiképzést megkaptuk, az őserdő előttünk áll... Időközben belekóstolhattunk az élet habos és keserű oldalába is, ízelítőt kaphattunk innen is, onnan is, csak kérni kellett. A végére már tudtuk, hogy mihez nyúljunk, és mihez inkább ne... Be kell látnunk, néha zűrzavar is volt, de ahogy azt egymás közt mondani szoktuk „Nem kell félni, ez egy vallásos iskola, Isten velünk van”, és valóban, végül minden jól alakult...

Jó volt. Többet kaptunk, mint egy pár iskolai év. Élni és élni hagyni, embernek lenni mindig minden körülményben, és soha fel nem adni, ez az, amit itt elsajátíthattunk... Hamar túléltünk az órai kereteken, hamar látszott az, hogy nem az a lényeg, hogy milyen osztályba járunk, hanem, hogy mit akarunk... Csak álmodni kellett megtanulnunk, és miután megvolt az álom, már csak a küzdés kellett. Ehhez kaptunk erőt tanárainktól és társainktól. Nem tudnék legjobbat, vagy legnagyobbat kiemelni a sok minden közül, amibe belefogtam. Igazából talán csak azt remélem, hogy egyszer, valamikor, valamivel valami maradandót alkottam, nyomot hagytam ebben az iskolában.

Ha tanácsolhatok valamit Neked, kedves Olvasó, akkor az csak és kizárólag az, hogy álmoldj, és ne érdekeljen, más mit mond, mutasd meg, hogy álomból lehet valóság!

Ha kérdik, hogy mi akarsz lenni, mi az életcélod, feleld bátran, hogy megváltani ezt a világot, és hidd, hogy sikerülhet. És akkor egy napon sikerülni is fog!

Burián Sándor, XII. A

2

- Nálatok nincs ébresztőóra? - kérdezi a tanár az elkéső tanulótól.
- De van, csak mindig olyankor csörög, amikor én még alszom.

Elérkezett ez a pillanat, elérkezett, mint sok ezer másík. Itt az idő, a búcsú ideje, búcsúzni tanártól, diáktól, jóbaráttól. Kis híján négy éve léptük át az iskola küszöbét, és most itt állunk mint végzős diákok. Négy év hosszú idő, ezalatt jót s rosszat egyaránt kaptunk az élettől, de igyekeztünk úgy élni a jelenben, hogy megbánás nélkül gondolhassunk a múltra. Minden egyes pillanat, amit itt együtt átéltünk örök emlék marad számunkra. A tegnap szép emlékei szívünk féltve őrzött kincseivé válnak. Nemsokára elhagyjuk a biztonságot jelentő fészket, de az emlékeinket, a tudást és a hitet magunkkal visszük, és egy életen át hordozzuk szívünkben.

Köszönettel tartozunk mindazért, amit az iskola falai közt megtapasztalhattunk: köszönet tanáraink szeretetéért, bátorításáért, odaadó türelméért, és köszönet diáktársaink őszinte barátságáért.

A tudást, a hitet senki sem veheti el tőlünk, olyan kincsek ezek, melyek nem kézzel foghatóak, mégis többet érnek bármilyen anyagi jónál.

Szüleinknek, nagyszüleinknek, rokonainknak, barátainknak és mindazoknak, akik ma velünk ünnepelnek, megköszönjük, hogy támogatnak minket, és mellettünk állnak!

Kíváncsian és bizakodóan nézünk az ismeretlenbe, bízunk benne, hogy

"Most valósággá válik minden édes remény,

Vincze-Nagy Anikó, XII. B

Mely ott ég a szívünk rejtekén.

Az élet tárt karokkal vár,

Hogy szép lesz-e, csupán rajtunk áll."

*„De mi nem vagyunk a
meghátrálás emberei,
hogy elveszünk, hanem
a hitéi, hogy életet nyer-
jünk.” (Zsid 10,39)*

*„Úgy élj a jelenben, hogy
megbánás nélkül gondol-
hass a múltra.” (Ady
Endre)*

*„...és megismeritek az igazságot, és az igazság
szabaddá tesz titeket.” (János 8, 32)*

- Miért az ablakon keresztül jársz be a házba?
- Anya azt mondta, hogy ha rossz jegyet kapok, át ne lépjem a küszöböt.

Szócső

“A hegycsúcs nem közeledhet a völgyhöz, de az emberek közeledhetnek egymáshoz.”
(Hermann Hesse)

A Tolerancia napján három különböző helyszínen zajlottak az iskolai foglalkozások. Az első teremben Bodó Éva iskolapszichológusunk mutatta be játékosan, hogy a valóságban is különböző cetliket, jelzőket ragasztunk egymásra.

A második helyszínen Kövendi István iskolalalelkész várt minket, és egy bibliai történettel mutatta be nekünk, hogy sajnos gyakran nem vagyunk toleránsak még a saját nemzetségünkben valókkal sem. A díszterem egyúttal kiállítóteremként is szolgált, hiszen Hermann Hesse Az európai című novellája valamint a tolerancia téma kapcsán született rajzoknak, valamint magyar és román nyelvű szövegeknek adott helyet. A novella-illusztrációk Márton Katalin tanárnő segítségével készültek. A XI. B osztályosok és Szatmári Ildikó tanárnő szerepekre osztva olvastak fel részleteket Hesse novellájából, az első világháború után íródott modern Noé-történetből. Ezt követően egy újabb bibliai történetet idéztek meg a diákok Csúry Ágnes tanárnő irányításával: a tékozló fiú történetét tekinthettük meg angol nyelvű, dramatizált formában. Szinte megbabonázva néztük és hallgattuk a szívhez szóló történetet. Végezetül több nyelven énekeltük el az Örömodát Szép Judit tanárnőnek köszönhetően.

Ezúton is köszönjük valamennyi tanárunknak és diaktársunknak, akik támogatást és segítséget nyújtottak a nap megszervezéséhez!

A Tolerancia napja

Azt szeretném most elmesélni, hogy én hogyan éltem meg a Tolerancia napját az iskolában. A téma hallatán úgy éreztem, valamilyen módon ki kell vonjam magam ebből a tevékenységből, mert úgy éreztem, nem tudnék benne szívvel-lélekkel részt venni. Ahogyan ültem magyarórán, és hallgattam, ahogyan a többiek szerepekre osztva olvassák Hermann Hesse művét, annyira megérintett engem, hogy úgy éreztem, ebben a felolvasásban mindenképp részt kellennem. Miközben gyakoroltuk a felolvasást, megértettem, milyen fontos is a tolerancia, hiszen elnézték nekem, hogy hirtelen megváltoztattam a véleményemet, és ezáltal tolerálták az addigi viselkedésemet, és ez nagyon jólesett, és boldoggá tett. És a nap tovább folytatódott, és én tudván, hogy feladatom van, képes voltam elkészni a díszteremből... Félttem bekopogtatni, de mikor bementem, láttam, hogy nem haragszanak rám a többiek, pedig a késésem azt is üzenhette felénk, hogy semmibe vettem a munkájukat, de különös módon ők ezt tolerálták, és az előadás után sem tettek kínos megjegyzéseket. Ekkor fogtam fel valójában, hogy milyen fontos is a tolerancia, hogy meg kell próbálni elfogadni a másik embert olyannak, amilyen, mert megváltoztatni nem tudjuk, és nem is szabad erre kísérletet tenni, mert az senkinek sem lenne jó, és csak fájdalmat okoznánk vele egymásnak.

Bauman Dániel, XI. B

6

- Mi az abszolút pletyka?

- ???

- Amikor a néma elmondja a süketnek, hogy a vak látta a bénát szaladni.

Zâna bună

Crede careva dintre voi în zâne?

Acum, cred și eu, dar nu a fost tot timpul așa. Nu am crezut până când nu am fost în vacanță la verișoara mea. Familia sa stătea într-un sat așezat între munți. Era o familie mare și toată lumea mergea la serviciu sau la școală. Când ei ajungeau acasă întotdeauna prânzul este pe masă, așa că din poartă se simțea deja mirosul bun al mâncării. "Cine a făcut prânzul? Cine a făcut ordine?" întreba întreaga familie. Cel mic dintre copii a spus: "Numai o zână poate face asta."

Eu am fost foarte uimită căci stiam că zânele există doar în povești. Toată familia a început să râdă și mi-a prezentat-o pe zâna lor: bunica. Ea era o bătrânică mică la statură, subtirică, cu păr alb, și cu multe riduri pe frunte, dar ochii ei străluceau de dragoste față de copiii și de nepoții ei. Când zâmbea se părea că a răsărit soarele și te înveselai și dacă ai fost tristă înainte.

Prietețele sale din vecini au spus:

"-Esti nebună că lucrezi atâta! Cine-ți mulțumeste? Mai bine te-ai odihni. Ai lucrat destul în tinerețe!"

Dar "zâna" nu s-a lăsat convinsă și a continuat binefacerea.

Bunătațea nu este întotdeauna răsplătită, totuși, sunt oameni care recunosc că bunătațea este "...un farmec...al unui om."

Csomay Eszter, clasa a VII-a

Olykor fekete felhők járnak felettem,
Olykor fekete szavak szállnak fejemben,
Olykor szürke füst vánszorog lelkemben,
Olykor szürke köd van csak, kegyetlen!
Olykor fehér gondolat hasít belém,
Olykor fehér tisztaság telepszik mellém.
De enyém e világ, csak enyém!

*Kelemen Henrietta, X.B
Kombinatorikus vers-részlet*

Vigh Viktória, VII. o.

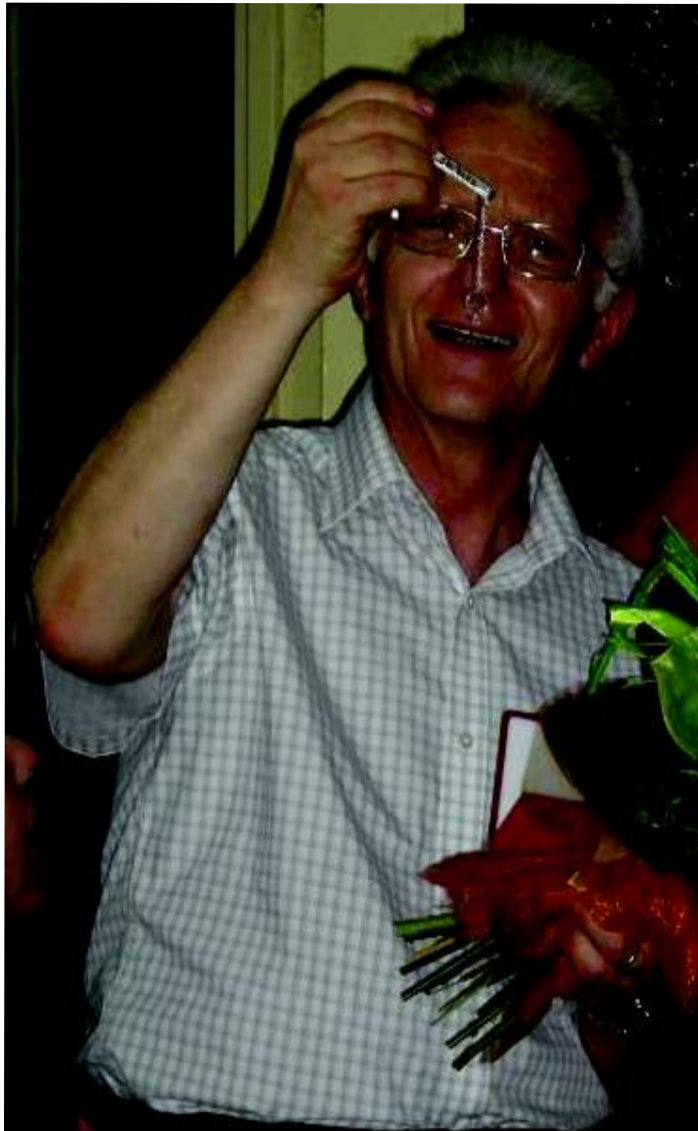

Mészáros Panna, VI. o.

Móricka, a te nagyapád
mi volt?
- Tüdőbeteg.
- Jó, de mit csinált?
- Köhögött.
- Hiszen abból nem lehet
megélni...
- Tudom, bele is halt.

- Miért jó a mazochistának?
- Mert ha rossz, akkor jó. Ha meg jó, akkor rossz, tehát jó.

Schwarcz István tanár úr elérkezett életének ahhoz a szakaszához, amikor befejezve sikeres tanári pályafutását, nyugdíjba vonul.

A tanári pályát hivatásból választva, már egyetemi tanulmányai során alapos és gazdag szakmai és pedagógiai ismereteket szerzett, amelyek lehetővé tették, hogy kezdettől fogva eredményesen és sikeresen végezze oktatói és nevelői munkáját. Következetes, igényes és igazságos volt önmagával és diákjaival szemben, szerette és tisztelte tanítványait, mint saját gyermekeit. A fizikaóra terheit és fáradságait eredeti és szellemes humorával tette elviselhetővé és vonzóvá, amiért diákjai nemcsak tisztelték, hanem szerették, mondhatni kivétel nélkül. Osztályfőnöki minőségében magas szinten végezte pedagógiai-nevelői tevékenységét, és karrierje során sikerült létrehoznia olyan összetartó és szilárd osztályközösségeket, amelyekben minden diák jójjól és biztonságban érezte magát. Ezáltal tanár úr osztályfőnökként felejthetetlen emlékeket hagyott végzős diákjai lelkében.

Szervezői és vezetői képességei által a tanár úr sok éven keresztül iskolánk aligazgatója volt. Ebben a tisztségében kivívta mindenki megbecsülését és tiszteletét.

Húsz éven át kollégája voltam Schwarcz tanár úrnak, aminek alapján joggal elmondhatom, hogy ő egy kiváló, kedves és tisztelettudó munkatárs volt, aki kivétel nélkül szerette és segítette kollégáit. Hasznos és értékes tanácsaival elősegítette a tanári kar munkáját és működését, miközben kellemessé tette együttlétünket utánozhatatlan humorával. Kívánok Schwarcz Istvánnak sok békés nyugdíjas évet, és bízok abban, hogy Isten segédelmével boldogan és ifjan fog sokáig élni diákjai és kollégái szívében is.

"További szép álmokat!"

Oláh Géza, tanár
"A lencse nagyítja a kicsi dolgokat...
pl. a te mai tudásodat."

"Ez jelentkezés volt, vagy csak vakarod a levegőt?"

"2 dolog lehetséges: vagy még alusztok, vagy mindig..."

"Kicsinyített állású?... Az az igazgató, ha lefokozzák."

4

„Mi ez a sötétség? Húzd el a sötétítőt!!... Áh, mindegy. Úgyis belőletek árad az egész sötétség.”

„-De tanár úr, mi az az R?
-R, mint reménytelen esetek vagytok!”

Belgium egy szép ország, amelynek fővárosa Brüsszel – legalább ennyit mindenki tudott, amikor az osztályfőnöknőnk szólt, hogy ezt az országot kell bemutatnunk az Európa-napi rendezvényen.

Elkezdődött a szervezés, felosztottuk magunk között, hogy ki mit fog elkészíteni, beszerezni vagy megkeresni az interneten. Nagyon örültünk, amikor az ötletek megvoltak, csak kivitelezni kellett őket. Egyik osztálytársunk vállalta az Atomium emlékmű elkészítését, néhányan kicsi zacslócskákat készítettek a belgiumi csokis és epres öntetű habos gofrikra, amivel majd megkínálhattuk a standunknál érdeklődőket. De nemcsak étellel készültünk, hanem egy kis meggyzörpös, alkoholmentes sörrel is. A zászlót sem hagyhattuk ki, egy ügyes anyuka varrta meg a számunkra. Közben zajlottak a táncpróbák is, a belga néptáncot iskolánk néptánc tanára, Forgács Zsombor tanította be, a belga zenére előadott moderntáncról pedig magam kezeskedtem.

Mivel Belgiumból nem hiányozhat a király és királynő sem, ezért két hetedikes diák beöltözött Belgium királyi párjának. A Hupikék törpikéket sem felejtettük ki, mert őket mindenki ismeri, és még Poaronak is beöltözött egy tizedikes fiú. Az utolsó napokra maradt a plakátok elkészítése és kifestése, amiben nagyjából mindenki szorgalmasan részt vállalt.

Amikor eljött a nagy nap, mindenki nagyon izgatott volt. A színpad mellett elhelyezett standunk mellett sok ember megfordult. 12 órára készen voltunk a kipakolással, még a királyi pár is elfoglalta a helyét a trónon. Nagy sikere volt a gofrinak, és a sörből is szinte az egész elfogyott. Az iskolák műsoraival ért véget a rendezvény.

Vigh Viktória, VII. o.

A tanár felelteti Mórlickát:
- Mórlicka, honnan jön az áram?
- Az őserdőből.
- Ezt miből gondolod?
- Mert amikor a múltkor elment az áram, apa azt mondta: már megint lekapcsolták az áramot ezek a majmok

Két focista beszélget:
- Képzeld, a matektanár megbuktatta a fiamat!
- És kapott érte sárgalapot?